

- 1:o. Gemensam tulltaxa för båda länderna;
- 2:o. Tulluppbörden verkställes af hvardera landet för sig;
- 3:o. Alla landtullar de båda länderna emellan upphöra;
- 4:o. Produkter och varor, kommande från eller tullbehandlade i det ena landet, äro i det andra tullfria;
- 5:o. Fri kustfart för båda ländernas fartyg;
- 6:o. Bestämd tid efter hvilken tullföreningen kan af det ena eller andra landet uppsägas.

Stockholm den 19 Januari 1880.

C. M. Björnstjerna.

N:o 3.

Af Herr L. Torpadie: Angående ändring af 22 kap. 3 § Ärfdabalken samt 4 kap. 8 § Jordabalken.

Alltsedan publikationen af vår nu gällande allmänna lag kvarstår i 22 Kap. 3 § Ärfdabalken och 4 Kap. 8 § Jordabalken förbudet för förmyndare att bortsälja omyndigs fastighet utan i nöd och trångmål eller, såsom det senare lagrummet skarpare uttrycker saken, förmyndaren skall inför domaren visa »rätt nöd»; det vill med andra ord säga, att myndlingens affärsställning är sådan, att försäljning blir en tvingande nödvändighet. Häraf följer, att en minderårig, som ärver en fastighet jemte annan egendom af så stort värde att afkomsten deraf är tillräcklig till fyllande af hans behof, måste till myndig ålder bibehålla fastigheten, afven om nyttan af dess försäljning är uppenbar.

Ofvan anförda stadgande är en kvarlefva från den tid, då fast egendoms bibehållande inom familjen var en herskande grundsats, hvilken fått sitt uttryck ej blott i nämnda lagrum, än äfven i de, som innefattade föreskriften om bordsrätten, m. m. Vår lagstiftning har numera frånträdt sagda princip; och då det icke lärer kunna bestridas, att fall rätt ofta förekomma, då den omyndiges verkliga intresse kräfver försäljning af hans fastighet, äfven om icke nöd och trångmål äro för handen, synas här ofvan omförmälda stadganden icke längre böra bibehållas. Tvifvelsutan blir myndlingens bästa tillräckligt tillgodosedt, om bestämmelserna angående frändes hörande före samt domarens tillstånd till försäljningen bibehålles.

Jag vågar således föreslå,

det Riksdagen ville för sin del besluta, att nedannämnda lagrum skola erhålla följande förändrade lydelse:

Ärfdabalken 22 Kap. 3 §.

Ej må förmyndare bortsälja eller skifta omyndiga barns jord och fasta gods, utan till barnens nytta och tage närmaste fränders råd och domarens samtycke till det köp eller skifte, som i Jordabalken sägs.

Jordabalken 4 Kap. 8 §.

Nu vill förmyndare sälja något af de omyndigas fasta arf; söke då domaren och vise sina skäl dertill. Då domaren deröfver hört nästa fränder, som i riket äro, och han till det köp samtycke gifvit samt lagfart sedan derå beviljats, vare det köp fritt för deras klander, då de myndiga blifva.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Kalmar i Januari 1880.

Ludv. Torpadie.